

se je nasmehnil, vstal je in skupaj sta šla po zlatih stopnicah vedno više in više, v samo sveto nebo...

Ko so šli zjutraj ljudje k maši, so našli cigančka Čenka zmrznjenega ob cesti. Njegove roke so se krčevito oprijemale cestnega kamna, glavo je imel naslonjeno na prsi in še v smrti se je smehljal. Beli sneg je bila njegova mrtvaška postelj in burja mu je pela zadnjo pesem. Tako je umrl ciganček Čenko na sam sveti večer in nikogar ni bilo, ki bi se jokal za njim...

Adolf Šinkovec:

Pot k polnočnici.

*Gremo k polnočnici;
zvezde se blesté,
k tihi molitvi
so sklenjene moje roké.*

*Po smrekah je sneg;
veje se klanjajo,
v vetru pozdanzajo,
beli slapovi se sujejo v breg;
priroda sveto pesem šepeče,
mesečina ko božji je smeh.*

*Jezus, daj miru nam, daj sreče,
ko boš stopil na zemljo z neba
v polnočni lepoti naših gorá!*

Gustav Strniša:

Legenda.

*reden mati je Marija
z Jezuščkom v Egipt prišla,
je vojakov kompanija
domek njen obkročila.*

*Ni bila še daleč Mati,
prav lahko bi jo došli,
pa začuli so za vrati,
da kolovrat Njen brni.*

*»O, brezskrbna ta Družina,
saj nas čaka kar doma,
Mati prede pač za Sina,
ki tak kralj naj bo sveta?«*

*Star vojak pred hišo deje
bratcem svojim in na dver
spet potrka, se zasmije:
»Danes jim bo slab večer!«*